

[illegible]

Працоўная моладзь, рыхтуйся да Ленінскіх дзён!

Ленінскія дні Комсамол Беларусі правярыць наколькі ён выканаў наказы Ільліча, на колькі комсамольскія арганізацыі прасунулі Ленінізм у жыццё. — У гэтыя-ж дні працоўная моладзь яшчэ шчыльней згуртуецца пад сцягам Комсамолу і дасць яшчэ больш рашучы адпор спробам парушыць адзінства сярод Ленінцаў!

Заветы Уладзімера Ільліча.

(З правоў тав. Сталіна на траурным пасаджэнні 2-га Усесаюзнага з'езду саветаў).

Няма нічога вышэй, чым быць членам партыі, заснавальцам партыі. Ленин. 25 год узмацняў ён партыю.

— Саветская ўлада пад кіраўніцтвам камуністычнай партыі павінна павялічыць і ўскладнаваць працу. Маючы дзяржаўна працу тут, на іх зямлі. Пад кіраўніцтвам тав. Ленина ўплываю на зямлі была створана дыктатура працы.

Першую задачу пакінуў нам тав. Ленин, гэта—захоўваць саюз рабочых і сялян.

— Ад саюзу рабочых і сялян мы перайшлі вярз да настанова супрацоўніцтва, да ўзаемнага задолжэння, да смыхі. Ніхто не праводзіў гэту задачу так настойліва, як тав. Ленин. Мы з юнарам будзем працягваць выкананне гэтай задачы.

— Трэцюю задачу даручыў нам тав. Ленин, гэта—узмацняць нашу Чырвоную армію. Пакланімся-ж узмацніць нашу Чырвоную армію.

У чым моц нашай краіны? Не толькі ў тым, што наша краіна трымаецца на саюзе рабочых і сялян, што яна аліцтвавае саюз вольных нацыянальнасцяў, што яе абараняе магутная Чырвоная армія і Чырвоны флот. Моц нашай краіны, лежыць у тым, што яна непаўнапраўна састаіць у тым, што яна мае саюз са светам. Рабочыя і сяляне ўсюды хочуць захаваць рэспубліку саветаў, як стралу, што пущана вернай рукою тав. Ленина ў стан ворагу, як апару свайх надзей на збавленне ад уціску і эксплуатацыі, як верны малак, які паказвае ім шлях вызвалення. Яны хочуць ле захаваць і яны не дадуць яе разбурыць панам і капіталістам. У гэтым наша моц. У гэтым моц працоўных усіх краін. У гэтым-жа слабасць буржуазіі ўсюды.

Ленин быў правадыром не толькі расійскага пролетарыату, не толькі ўсёй працоўнай свету элітны кулі.

Уходзячы ад нас таварыш Ленин запавядаў нам вернасць прынцыпам Камуністычнага Інтэрнацыяналу.

Кланімся табе, таварыш Ленин, што мы не пакідаем таварышам жыццё для таго, каб узмацніць і пашыраць саюз працоўных ўсюды свету—Камуністычны Інтэрнацыянал.

10 наказаў Ільліча Комсамолу.

1. Старайцеся стаць сапраўднымі камуністамі.

2. Не забывайцеся аб вялікіх ўчынках старэйшага пакалення рабочых, якое табе працерабіла шлях.

3. Працуючы—вучыся і вучачыся—працуй.

4. Кожны дзень запытайся ў сябе: што я зрабіў для таго, каб павялічыць свае веды і хоць бы крышку дапамагаць у падняцці сацыяльнай гаспадаркі?

5. Трэба гурбою наваліцца на нялісьменнасць, каб пакончыць з гэтым сорамам.

6. Комсамалец павінен уважліва ў шэрагі УсеКП і Комінтэрну культурным, адукацыйным, пісьменным.

7. Хавай вернасць Рабоча-сялянскай Чырвонай Арміі і Флёту не на жыццё а на смерць.

8. У смыхі гораду з вёскай ты з'яўляешся адным з найгадоўнейшых з'яўленняў.

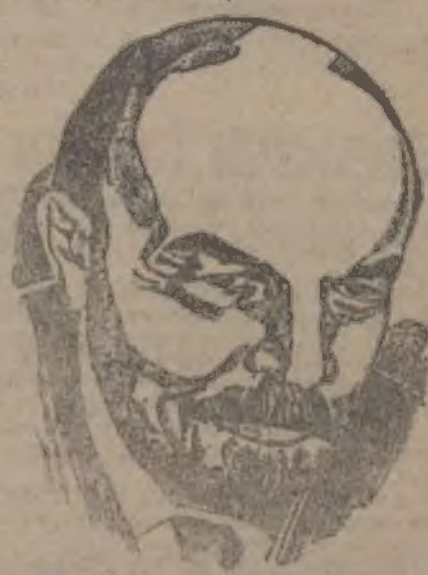
9. Змагайся супроць разгільдзяства, гультайства, пасыўнасці.

10. За дысцыпліну, энэргію, ударнасць, за маладую пролетарскую ўпартасць.

Будучына належыць моладзі.

(З правоў на 2-ім з'ездзе РКМ).

Таку вышэйшую, прадстаўніцкую якасць цалкам 50 гадоў, негаварліва, што яны пачаць камуністычную грамаду. Да таго часу гэта пакаленне вымрзе.

А тое пакаленне, якому зараз 15 гадоў яно і пачаць камуністычную грамаду, і само будзе будаваць гэтую грамаду.

І яно павінна ведаць, што ўся задача гэтага жыцця, ёсць будаўніцтва гэтай грамады.

— У старой грамадзе праца вялася асобнай смыхай, і ніхто не аб'яднаў яе, акрамя панав і капіталістаў, якія прыгнечалі масы народа. Мы павінны ўсюды працаваць, акая-б яна была брудная і цяжкая, пабудаваная так, каб кожны рабочы і салдат глядзеў на сябе так: я—частка вялікай арміі вольнай працы і змагу сам пабудавань свае жыццё без па-

ноў, капіталістаў, змагу будаваць камуністычны лад.

Трэба, каб Камуністычны Саюз Моладзі выкаваў усіх з маладых гадоў у свядомы і дысцыплінаваны працы.

Вось якім чынам мы можам разлічваць, што тыя задачы, якія цяпер паставлены, будуць развешаны.

Нам трэба разлічваць, што прырабучаца ня менш 10 гадоў для электрыфікацыі краіны, каб наша аб'яднаная вялікая змаганьне-б быць абслухана апошнімі дасягненнямі тэхнікі.

І вось, пакаленне, якому зараз 15 год, і якое праз 15-20 год будзе жыць у камуністычнай грамадзе, павінна ўсе свае сілы ўчыняць стаць такім, каб кожны дзень у любой вёсцы, у любой горадзе моладзь вырашала практычна тую-ж існуюю задачу агульнай працы, — якая самую маленькую, якая самую простую.

Па меры, таго, як гэта будзе аб'яднаваць у кожнай вёсцы па меры таго, як будзе разлічвацца камуністычнае сапраўдства, па меры таго, як моладзь будзе даказваць, што яна ўмее аб'яднаць сваю працу, — па меры гэтага поспеху камуністычнага будаўніцтва будзе павялічвацца.

Толькі глядзячы на кожны крок свой з пункту погляду поспеху гэтага будаўніцтва, толькі вытлумачаць сябе, ці ўсё мы зрабілі, каб быць аб'яднаным і свядомым працоўным, Камуністычны Саюз Моладзі зробіць тое, што ён павінен сваёй сабрай аб'яднаць у адну армію працы і ўзбудзіць агульнае наважэнне на сябе.

Н. Ленин.

Нашы лезунгі у Ленінскія дні.

— Ленин сьмяя будучыні. Пад гэтым сьцягам прыгнечанае чалавечства пераможа сьвет уціску і беднасці.

— У кожным поліку заводу, кожнай выструзцы сэрца рабочага жыцця—і ніколі не пераможа Ільліч.

Маладое пакаленне пролетарыату павінна стаць пакаленнем Ленинаў. Уся сарава цяпер у тым, каб умець алуць развоўнымі размах і развоўным энтузіязм у аменьне быць талковым і пісьменным таварышам.

У. Ленин.

— Дзесяць — дзевяць год прайшло з таго часу, калі ў сацыялізме і перамога ў сьветлым маштабе нам забяспечана.

У. Ленин.

— Таварышы! Хочаце стаць Ленінцамі? Зьявіцеце сабе жыццё з справой камунізму, кіруючы развоўнай тэорыяй, цвёрда глядзіце жыццё ў вочы, ня бойцеся ўдараў працы.

Ідучы па гэтым шляху вы зможаце стаць Ленінцамі.

Н. К. Крупная.

Парык.

— Па меры абстрактнага кіраванья барацьбы і па меры ўмацавання ўважліва нашай партыі, Уладзімер Ільліч становіцца неўрадава ў Гельсінгфорсе. Бліжэй да падзеяў, бліжэй да Пінска. У гэты прыгожы дзень Уладзімер Ільліч абвясціў мне, што ён хоча ехаць у Вабарг, і я павінен задаваць яму шэры, фарбы для броў, пашпарт і змайсьці кватэру ў Вабаргу.

На другі дзень раніцою мы выйшлі старацкім ісьці па бязлюдных вуліцах, па Уладзімерскую вуліцу. Увешлі амурліно. Цырульнік аказаўся старым педэружцам, працаваў тут у Марыінскім тэатры і быў сьвядомым свайго справы. Ён апавядаў нам, як ён самаахавуе князёў, графаў, генэралаў і іншых арыстакратаў і арыстакратак. На пытаньне Уладзімера Ільліча, калі пераход будзе гатовым, ён растлумачыў, што не раней 2-х тыдняў, а тае прычыны, што гэта вельмі краўдлівае праца: камунізм асабліва асабліва асабліва. Вось табе і на! А Уладзімер Ільліч пераваў праз пару дзён выехаць.

— Можа ў вас гатовыя ёсць? — спытаў Уладзімер Ільліч.

Ён выйшаў у галасам Уладзімера Ільліча і спытаў, якое колеру. Уладзімер Ільліч спытаў, што парня павінен быць з сядзеньня, прыкладна так, каб ён быў падобны на чалавеча год 60-ці. Бедны цырульнік лезь на страціў прытомнасць ад выдзіўлення.

Што вы? Вы такі яшчэ малады, дык вы-жа больш 40 год даць негаварліва. Чаму-ж ён бераць такі парня, дык-жа у вас сядзіла яшчэ ня выступіла. Цырульнік стаў краснавоўным узора пераконваць Уладзімера Ільліча, каб браць сабе раней часу старасці. Ня глядзячы на ўсе супрацьпачыні Уладзімера Ільліча, цырульнік доўга пераконваў садога парня ня браць.

— Ды вы-жа ўсё роўна, які парня я куляю? — сказаў Уладзімер Ільліч.

— Не, я хачу, каб вы захаваў свой малады выгляд, — стаў вышукваць парня цырульнік.

Ровіо.

Рыхтуюцца да ленінскага вечару

Ленин — наш праводыр і таварыш.

(Артыкул тав. Н. Бухарына).

Таварышы! Памёр Ленин. Мы ўжо ніколі не пачнем гэтага вялізарнага веку, гэтага чудовага галавы, з якой усе бачылі праймаўся развоўны энергія, гэтых жывых праймаўных уважлівых вачэй, гэтых цвёрдых уважлівых рук, усёй гэтай магутнай літоў фюры, якая стаяла на абрубах дзевяці эпох у развоўным чалавечым.

Нібы зруйнавалася цэнтральная станцыя пролетарскага розуму, воля пачуццяў, якіх неабходна токмаі разлічваліся на мільёнах праводу ва ўсе кінцы нашай планеты, дзе б'юцца сэрцы рабочых, дзе кувецца сьвечка сацыяльнай вольна, дзе востры аброр дзеля яго вызваленчага магутна.

Мілы. Незабавенны. Вялікі. Таварыш Ленин быў і застаецца ўвесь адзіным, непаўторным, прайма і гісторыя заважваў у ім праймаўны вузла аграмаднага розуму, нечалавечай волі, уласнага магутна, тэй радкай чалавечасці, якая маюць толькі выбраннікі. Гэты камп'юнаваны сім даў нам гоні—Уладзімера Ільліча.

Ленин быў раней усяго правадыром, такім правадыром, якімі гісторыя дарыць чалавечства раз у соткі гадоў, імямі якіх пасыла лічаць эпохі. Ён быў найвялікшым арганізатарам нас. Ён асілаў кожнаму ён наперадзе людзкога патоку, кіруючы яго рух, будуючы з бязлічэнных чалавечых адзінак дысцыплінаваную армію працы ён вадзіў бойкі крушачы супрацьпачыні, цуглаў стыхію, асвятляючы пражэктарам свайго магутнага розуму простыя шляхі, а таксама цёмныя абоднае завалкі, на якіх праймаўны зьмеч мэрным крокам чорным рабочым шэрагам з мяцежымі чырвонымі штандарамі.

Што зрабіла Ленина такім гонілым выразіцелем мільёнаў? Гэта, раней усяго, яго надзвычайна чуткава да патрэбаў мас. Нібы-то было ў Ленина якасці неадамае шостае пачуццё, якое дазваляла яму прыслухоўвацца, як расце пад вялікай трава, як бегуць і журчаць палі-яны ручайкі, якія думкі вандуюць у галавах бязлічэнных працоўных людзей.

Ві, як ніхто іншы ўсё сахава.

Ён з-дзяржавісцэ і уважліва сахава сьладата старога арміі, селяніна даўкай акраіны, рабочага металістага.

Паводу выдзавоў гутаркі з ён ськоўні бабуй ён уважліва асьвечыў пульсу ў селяніна, Уважліва рабочага на мітынг, ён, мурац нашай партыі, бачыў і адчуваў, якімі шляхамі сягуць думкі рабочай класы.

З кожнага чалавеча ён асьвечыў, што яму асабліва спосабы, нібы ўцэглаў тысячы мітачак, увесь клуб сацыяльных сувязей, замаслава-тым сацыяльным, вузлаў і перада-яго вачыны быў вобраз жыцця мільёнаў, вобраз класных адносінаў ва ўсім неабятным краі.

Ленин меў асабы дар таварыш з людзьмі, вядоходзіць к людзям настолькі блізка, настолькі інтымна, што яны ішлі да яго насустрэч з усімі сваймі сумленьнямі, патрэбамі. З кожным Ленин знаходзіў трапіную гутарку. Неадамае ўсім сілам свай магутнай душы праціўнікам рабочай класы, парываючы з імі разкі, рашуча і беспаваротна, Ленин, усе пераконваў і пераплыва вытлумачыць сумленьні "свайх", людзей знааючыхся працы.

Дзеля гэтага Ленин карыстаўся такім выключным вострэхам. Ён ачараваў людзей, і яны ішлі да яго ня к начальніку, хача-б пролетарскай

арміі, але як да лепшага друга і таварыша, арыстакрата, мудраўшага і практычнага парадчыка.

Ён аб'яднаў вакол сабе людзей такім цэнэнтам, які разам з ім мела магчымасці лікха сьла. Бадай ці можна змайсьці ў гісторыі такога другога правадыра, які быў бы такім бліжэйшым саратнікам.

Ува ўсё іх было ў Ленину нейкае асаблівае пачуццё. Яны яго любілі. Ён проста цаніў яго магутны саваўны апарат і яго жалезную руку. Ён ён прымаў ужо людзей пучкамі інтымных мітачак, ён быў свой, блізкі, родны. Ён быў у поўным сэнсе таварыш, вялікаму слову якога належыць будучыня.

Такімі будучыні калі небудзь адносіны змайсьці ўсё людзямі.

Гэта найвялікшая, прастата была ў Ленину асабліва рысай яго політыкі. Гэта не прастата наіўных людзей, гэта прастата гоні. Ён знаходзіў простыя словы, простыя лезунгі, простыя рашэнні самых складаных вадч. Нічога ня было такім чужым Ленину, як "выкрутасы", по-за і мудраваньне. Ён неадамае ўсё гэта; вясмехаў гэту практычную спадчыну старога, якая яшчэ ёсць над ім. Ён вадэў іх справы, быў страшным праціўнікам усялякай нуставарожнай шумілі.

Разам з гэтым Ленин уважліва вадэў усю партыю, а праз яе—усіх працоўных. Ён быў дыктатарам у най-лепшым сэнсе гэтага слова. Уваса-важчы ў сабе нібы губка ўсе тойд жыццё, перапрацоўваючы сваёй надзвычайнай рэзюмэвай лэбараторыяй спробу соткаў, тысяч людзей і адначасна адважыў рукою аўтэра сабою, як маючы ўладу, як аўтарытэт, як магутны правадыр.

Ён ніколі не паддаваўся к адсталасці. Ён ніколі пачынаў не "рэгістраваў" падзеяў. Ён меў ісьці супроць стромы ўсёй сьлаў свайго ім-пэтытага тэмпераменту. Такім павінен быць сапраўдны масам правадыр.

Таварыш Ленин пайшоў ад нас на заўсёды. Пайшоў навекі.

Перажыем-жа ўсё сваё заада-ванне да яго на яго роднае дзіця—яго насьледніка—нашу партыю. Ня-хай яна жыве яго духам, яго розумам яго воляй, яго безаветнай асагай, яго адаванасцю рабочай класе!

Усе разам будзем таксама уваж-ліва прыслухоўвацца к масам, як гэта ўмеў рабіць Ленин—наш агульны правадыр, наш мудры настаўнік, наш міль, наш бласценны таварыш!

Н. Бухарына.

